

POSTANOWIENIE

Dnia 6 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z wniosku M. [...] Sp. z o.o. w B.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w G.
o wydanie pisemnej interpretacji,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 6 maja 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 24 maja 2013 r., sygn. akt III AUa [...],

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. na rzecz M. [...] Spółki z o.o. w B. kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 24 maja 2013 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. od wyroku z dnia 2 sierpnia 2012 r. Sądu Okręgowego w B., zmieniającego decyzję z dnia 18 kwietnia 2012 r. i zobowiązującego organ rentowy do wydania decyzji w przedmiocie pisemnej interpretacji dotyczącej wymiaru i poboru składek na ubezpieczenia społeczne w okolicznościach faktycznych przedstawionych we wniosku M. [...] Spółki z o.o. w B. z dnia 6 kwietnia 2012 r.

W skardze kasacyjnej organ rentowy zarzucił: I. naruszenie prawa materialnego, tj.: 1) art. 10 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności

gospodarczej (jednolity tekst: Dz.U. z 2010 r. Nr 220, poz. 1447 ze zm.), przez błędne przyjęcie, że upoważnia on Zakład do wydawania pisemnych interpretacji w sprawach należących do kompetencji organów podatkowych; 2) art. 10a ust. 4 tej ustawy, przez uznanie, że wskazuje on, iż przepisy regulujące podatki nie podlegają interpretacji co do zakresu i sposobu ich zastosowania na podstawie jej art. 10 ust. 1, gdy tymczasem przepis ten odsyła do przepisów Ordynacji podatkowej jedynie w odniesieniu do zasad i trybu udzielania interpretacji podatkowych, ale nie co do ich przedmiotu; 3) art. 83d ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 ze zm., dalej: „ustawa systemowa”), przez jego niezastosowanie i w konsekwencji utrzymanie w mocy orzeczenia Sądu pierwszej instancji, co skutkowało wypowiedzeniem się przez organ rentowy w kwestii przychodu - należącej do kompetencji organów podatkowych, podczas gdy wprowadzony ustawą z dnia 16 listopada 2012 r. o redukcji niektórych obciążeń administracyjnych w gospodarce (Dz.U. z 2012 r., poz. 1342) do ustawy systemowej przepis art. 83d nie daje prawnej możliwości wydania przez ten organ pisemnej interpretacji w tym przedmiocie; II. naruszenie przepisów postępowania, a mianowicie art. 316 § 1 k.p.c., które miało wpływ na wynik sprawy, przez wydanie wyroku z pominięciem wprowadzonego w życie z dniem 1 stycznia 2013 r. przepisu art. 83d ustawy systemowej, który w katalogu przedmiotowym spraw podlegających interpretacji na podstawie art. 10 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej nie wymienia sytuacji, o którą wnioskuje przedsiębiorca, zobowiązując Zakład do wydania decyzji bez podstawy prawnej i naruszenia tym samym art. 83d ustawy systemowej.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniony został po pierwsze - występowaniem istotnego zagadnienia prawnego, a mianowicie „czy Zakład Ubezpieczeń Społecznych jest zobowiązany i uprawniony do wydania pisemnej interpretacji i wypowiedzenia się w kwestii ‘przychodu’ - należącej do kompetencji organów podatkowych w sytuacji, gdy wprowadzony ustawą z dnia 16

listopada 2012 r. o redukcji niektórych obciążeń administracyjnych w gospodarce (Dz.U. z 2012 r., poz. 1342) do ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych art. 83d nie daje możliwości wydania przez organ rentowy pisemnej interpretacji w tej sprawie” oraz po drugie - oczywistą zasadnością skargi „wobec skutków społecznych i finansowych przyjętej przez Sąd Apelacyjny w [...] linii orzekania”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi, a więc podać argumenty wykazujące kwalifikowaną podstawę naruszenia prawa materialnego lub procesowego widoczną przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez wdawania się w pogłębioną analizę prawną. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, czyli że jej zarzuty są zasadne „na pierwszy rzut oka” (*prima facie*) i w sposób oczywisty prowadzą do uznania zaskarżonego wyroku za błędny i jego wzruszenia (por. między innymi postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06 i orzeczenia tam powołane).

Skarżący nie odnosi się do tak rozumianej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność, gdyż odwołuje się jedynie do skutków społecznych i finansowych przyjętej przez Sąd drugiej instancji linii orzekania, wyrażając obawę, że może ona w przyszłości rodzić niebezpieczeństwo zobowiązania organu rentowego do wydawania pisemnych interpretacji w trybie art. 10 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej we wszystkich sprawach związanych z interpretacją przepisów podatkowych. Po pierwsze, taka obawa nie stanowi sama w sobie o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, a po drugie, na tle tego właśnie przepisu (obok art. 83d ustawy systemowej) skarżący formułuje jednocześnie zagadnienie prawne, w jego ocenie tak istotne, że wymagające zaangażowania Sądu Najwyższego. Już tylko ta

okoliczność uniemożliwia skuteczne powołanie się przez niego na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej ze względu na kwalifikowaną obrazę art. 10 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej.

Zagadnieniem prawnym jest zagadnienie, które wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego lub uregulowaniem prawnym, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniające wnioski o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno zatem nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero bowiem wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; z dnia 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, s. 51). Rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego nie może się zatem sprowadzać do odpowiedzi na zarzuty skarżącego skierowane pod adresem zaskarżonego orzeczenia (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP-wkładka 2003 nr 13, poz. 5).

W sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne. Niezależnie od tego, że art. 83d ustawy systemowej nie był przez Sąd drugiej instancji stosowany i już tylko z tego względu formułowane na jego tle zagadnienie nie może mieć w sprawie znaczenia, to należy zauważyć, że przepis ten stanowi uściślenie i doprecyzowanie obowiązków uregulowanych wcześniej w art. 10 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Brzmienie art. 83d ustawy systemowej jest jasne i wynika z niego, że Zakład wydaje decyzje indywidualne, o których mowa w art. 10 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej (a więc co do zakresu i sposobu zastosowania przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę składek na ubezpieczenia społeczne lub zdrowotne) w zakresie, między innymi, zasad obliczania składek na te ubezpieczenia oraz podstawy wymiaru tych składek. Podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne pracowników stanowi zaś przychód, o którym mowa w art. 4 pkt 9 ustawy systemowej (art. 18 ust. 1 oraz

art. 20 ust. 1 tej ustawy). Udzielenie interpretacji co do zakresu i sposobu zastosowania przepisów normujących podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne pracownika, a w rezultacie wymiaru tych składek, należy więc do organu rentowego.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

[aw]